

**ESPAI D'OPINIONS****Nº139**  
**Febrer 2012****Rafel Borràs Ensenyat****Coordinador de programes****Fundació Gadeso****ELS MINIJOBS ESPANYOLS**

En un article anterior afirmava que, en la meua opinió, l'anomenat "*Contrato de trabajo por tiempo indefinido de apoyo a los emprendedores*" inclòs com a una de les grans apostes en la Reforma Laboral del Govern de Rajoy, és pitjor que els famosos *mini jobs* o *minifeines* d'Alemanya. A les properes línies intentaré justificar aquesta afirmació.

I.- L'abast de la modalitat de feina alemanya és d'un contracte marginal de menys de 15 hores i un ingrés salarial mitjà del voltant dels 200 euros mensuals. Una gran part del que a Espanya transita pels camins de la irregularitat i de l'economia submergida, allà és una activitat regularitzada mitjançant aquesta fórmula de relació laboral que, certament, és precària. Treballs amb salaris màxims de 400 euros/mes que, alhora, són compatibles amb les prestacions no contributives d'atur i altres ajuts socials, la inexistència d'una jornada màxima per a aquesta modalitat de feina o les peculiaritats de cotitzacions socials (l'empresari acaba pagant per treballador/a uns 120 euros a l'Estat, el 30% del salari ) etc, certifiquen aquesta precarietat. Però, tot i que ja afecta a més de set milions de persones, la seva magnitud no deixa de ser marginal en el conjunt de l'entramat del mercat laboral alemany. La possibilitat de treballar amb diversos Mini Jobs o en un Mini Jobs i una ocupació regular palesa aquesta la voluntat de normativa marginal.

II.- En qualsevol cas no s'ha de confondre les *minifeines* amb les *midifeines* que tenen un salari mensual que oscil·la entre els 400 i els 800 euros, una cotització social empresarial completa (20% del salari) i una contribució de l'empleat inferior a les del treball regular però que són proporcionals al salari. Amb tot, cal advertir que també ens movem en els marges marginals del mercat laboral alemany. Tampoc convé oblidar que aquestes feines, encara que marginals, es produeixen en un context d'un estat -l'alemany- amb una xarxa de protecció social molt sòlida. Tot i les retallades aplicades en els darrers anys la prestació d'atur, que ascendeix al 67% del salari, dura un any i es perllonga per als majors de 55 anys. Una vegada esgotada aquesta prestació, es passa a rebre la prestació no contributiva que es indefinida i té una quantia de 359 euros mensuals, més el pagament del lloguer de

l'habitatge, les despeses de calefacció i tot un seguit d'extres, depenent del nombre de fills i de l'edat d'aquests. En definitiva, les *minifeines* i les *midifeines* tenen vocació –amb resultats molt criticables– de ser instruments de les polítiques actives d'ocupació públiques alemanyes. Unes polítiques d'ocupació que, per cert, gaudeixen d'una gran coordinació entre polítiques actives i passives, i estan fortament participades pels agents socials i econòmics a un país que la normativa laboral i social es desplega en el marc en el que el sindicalisme té una gran influència i poder fruit de l'anomenada cogestió (Mitbestimmung).

III.- El *Contrato de trabajo por tiempo indefinido de apoyo a los emprendedores* que introdueix a la normativa espanyola la Reforma Laboral de 2012 ni té vocació de ser peça de les polítiques actives d'ocupació ni molt manco ocupar un espai marginal del mercat laboral espanyol. Ans al contrari, la intenció gens dissimulada dels impulsors de la Reforma Laboral és convertir aquesta nova modalitat contractual en un quasi contracte únic. Això es pretén aconseguir per les següents vies:

- a) Possibilitant la utilització d'aquests contractes a la immensa majoria d'empreses, concretament entorn al 95% que són les que tenen plantilles inferiors de 50 treballadors.
- b) Regulant un període de prova d'un any que converteix aquest contracte, formalment indefinit, en una relació laboral temporal i extraordinàriament inestable ja que no té data de finalització prevista.
- c) Fent que sigui l'únic contracte amb zero indemnització per acomiadament injustificat o per la finalització del "període de prova" d'un any. És, amb diferència, el contracte més barat ja que, cal recordar-ho, els formalment temporals tenen una indemnització de fi de contracte que aquest any és de nou dies i que serà de deu, onze i dotze els anys 2013, 2014 i 2015 respectivament.
- d) Dotant-lo d'importants incentius fiscals i bonificacions per impulsar la seva utilització per sobre de les altres modalitats contractuals. En la meua opinió, és tremendament feridor la perversió que es fa a l'equiparar emprenedor amb empresa de fins a 50 treballadors. Òbviament res té a veure l'autònom que no té cap empleat o té una micro plantilla amb mercantils amb plantilles considerablement nombroses i que en molts de casos són participades per grans empreses.

IV.- Tot indica que, si es superen els fundats dubtes d'inconstitucionalitat<sup>1</sup>, aquest contracte serà un èxit d'utilització en el mercat laboral espanyol i al balear. Ho serà igual que ho foren aquells contractes eventual amb duració de tres anys que teòricament havien de servir per incentivar l'ocupació i el que realment aconseguiren fou un dels mercats laborals més segmentats de la UE i una baixada especular de la productivitat i de la qualificació del capital humà. Hi haurà empreses –emprenedores o no- que amb aquest contracte hi tinguin guanys. És el que sol passar quan la competitivitat es basa en el treball sense drets i costos laborals baixos. Però el país hi perdrà.

---

<sup>1</sup> El Tribunal Constitucional té una consolidada jurisprudència segons la qual no és constitucional l'acomiadament sense causa.